

RONNIE EN NY SVENNE BERKA?

Sven Bergquist skriver här själv
vad han tycker om den saken

Svenne Bergquist bäst på plan, ni minns, ger från sin rullstol i Hässelby Strand sin unge klubbkamrat och efterföljare Ronnie Hellström några tips. Om det nu behövs.

■■■ Jo, visst har jag sett rubriker lite' varstans på sportsidorna i stil med den som även tjänstgör som rubrik till min artikel här i FOTBOLL-BOKEN. Och naturligtvis kan jag inte säga annat än att jag är väldigt stolt över att få figurera i ett så smickrande sammanhang.

Onekligen finns det också mellan oss två landslagsmålvakter av så olika årgångar som i detta fall avsevärda likheter och paralleller. Jag skall till att börja med bara be att få peka på några av de mera uppseendeväckande:

Bara barnet

● 1) Sannolikt — för att inte säga tämligen bergsäkert — är Ronnie Hellström och jag de två yngsta målvakter som någonsin fått äran att debutera i ett svenskt landslag. Ronnie var ju bara barnet — 19 år — då han 1968 debuterade i A-landslaget mot Sovjet på Nya Ullevi medan jag för min del mera liknade stora karln när jag 1935 — mot Finland på Stockholms Stadion — uppträdde i landslagskassen för första gången. Som 20-åring.

Bägge dessa historiska premiärföreställningar slutade förresten siffermässigt exakt likadant, men då bör jag kanske tillägga att "hans" 2-2 mot Sovjet nog var betydligt ärorikare än "mina" 2-2 mot Finland.

Om inte Ronnie skulle drabbas av någon skada eller annat elände i framtiden så har jag också svårt att tänka mig annat än att han ganska rejält kommer att utklassa mig då det gäller det sammanlagda antalet avverkade landskamper. 35 hann jag med fram till 1943, och Ronnie har redan på 2 säsonger skrapat ihop 9.

Det dröjer nog som sagt inte länge förrän han passerat mig — vilket verkligen är honom väl unnat — och frågan är väl också om inte förbundskaptenen Orvar Bergmarks rekordnotering — 94 — så småningom svävar i uppenbar fara.

Men om framtiden är det ju aldrig lätt att sia. Mycket kan på en kort svindlande sekund hända som plötsligt helt förändrar bilden — det kan om inte annat jag personligen vittna om. På ett ganska dystert sätt.

Klubbkamrater

● 2) Vi tillhör bägge gamla fina Hammarby IF — även om det bara för min del handlar om födsel och ohejdad vana. Ronnie är visserligen Södergrabb han också men ända från Malmö och var redan 13 år när hans föräldrar tog sitt förnuft till fånga och flyttade till det enda riktiga Söder som är beläget Söder om Slussen i Stockholm.

Men det var allt tur att "fattiga Hämmörbaj" nu senast inte föll för locktonerna och sålde sin sagolike målvaktstalang till kolsäckarna i AIK. Hade så skett, ja, då hade Hammarby inte varit i allsvenskan just nu.

Om det kan intressera nå'n så kan jag avslöja att jag bakom kulisserna gjorde mitt bästa för att Ronnie skulle få AIK-grillerna ur huvet. Jag hade ju också verkligen fakta att komma med: en kort men dyster sejour i AIK, vars dolska planer och djävulska påhitt jag proppade vännen Ronnie full av. Han lyssnade också med skräck i blicken på mina sagor. Men i dag tror jag inte att han ångrar sig att han stannade.

● 3) Vi var — och är — ungefär lika smäckert vuxna, men i luft- rummet framför mål var jag betydligt fränare och tuffare och kanske också mera ojuste än Ronnie som — åtminstone i början av sin karriär — ärligt talat såg lite' för blek ut om nosen när det drog ihop sig till närkamp innanför straffområdet.

Men en liten publikfriande detalj stämde faktiskt in på oss bägge. I egenskap av show-män förvandlade vi glatt och villigt och utan att rodna tämligen enkla bollar till hypersvåra, som det oftast fordrades "mirakelräddningar" för att greja.

Sådan är min stil: Ronnie räddar mot Sovjet i 2-2-matchen på nya Ullevi den 1 augusti 1968, assisterad av Roland Grip, närmast, och tillskyndande Björn Nordqvist.

Sådan var min stil: Svenne räddar mot Danmark i 2-2-matchen i Idraetsparken den 20 juni 1943. De svenske var illa ute. Liggande: svensken Börje Leander, AIK:aren.

En träningsprodukt

■ Men på en punkt — och en ytterligt väsentlig sådan — spräcks vår lilla kollektiva oljemålning i tusen färgsprakande småbitar. Min enkla förklaring är denna: Ronnie är en typisk och överambitiös **träningsprodukt** vars hela liv är fotboll i allmänhet och det tjugiga arbetet mellan stolparna i synnerhet. Själv är jag ett ännu mera typiskt **naturbarn** som tränade så sällan det var möjligt — helt enkelt därför att jag inte hade Ronnies himlastormande behov av att plåga min kropp som han.

Proffslektioner

■ Jag har emellertid från säkra källor fått mig berättat att Ronnies tidigare bleksiktighet i höjdstrider numera praktiskt taget försvunnit efter den månadslånga trimningen hos proffslirarna i Londons Chelsea. På den klassiska arenan Stamford Bridge fick han verkligen lära sig vad en målvakts frid tillhör. Englands forwards skonar aldrig en keeper, och när Ronnie dessutom haft favören att disponera Svenne Lindberg — tidigare målvaktstiger i Karlstad, Djurgården och Hammarby — som privat tränare så inser man att han utvecklats åt rätt håll.

Svenne är som klippt och skuren för en sådan pedagogisk roll, eftersom han ända in i hjärterötterna är fullkomligt fascinerad av målvaktsjobbet och villig att sätta sin heder i pant på att det är det heligaste och finaste som finns.

Själv avundas jag Ronnie en liten aning. Ty när gamle AIK-centern Pära Kaufeldt kom till Hammarby som tränare så gick han först fram till mig och sa:

— Hej Svenne! Du får sköta dig

själv. Jag har ändå ingenting att lära dig.

Men jag undrar, jag...

"Skönhetsfel"

■ För Ronnies del vill jag bara med all den kollegiala respekt vi två hyser för varann signalera en ljusnande framtid. Jag tror på honom därför att han är ung och starkare än man tror, därför att han är reaktionssnabb som en vessla, med en vristspänst som en balett-dansör och fint klister i nyporna.

Men några små "skönhetsfel" må det kanske ändå inte vara mig förmätet att i all välmening påpeka:

- 1) Han bör inte som alltför ofta tidigare stå klistrad på mållinjen när han arbetar och därmed tvinga sig själv att göra massor av hasardartade reflexraddningar. Som sannerligen inte alltid går hem. Nej, sisådär en meter framför mållinjen bör hans normala plats vara. Det ger honom större marginal till enkla och säkrare raddningar.

- 2) Han bör i högre grad än tidigare dirigera sitt eget uteförsvaret — både med gester och med käften. En målvakt får inte stå tyst som en mussla på sin post. Om Ronnies tystnad beror på blyghet så bör han raskt kasta denna blyghet på sopbacken. Själv var jag aldrig nämnvärt blyg...

- 3) Resolutare jobb — som sagt — i lufterummet. Opp i topp, Ronnie, och gärna då med en vass axeltackling i beredskap åt de alltför närgångna! Försök också att se lite bistrare ut än i vardagslag. Det skadar inte.

När dessa detaljer rättats till, då — men knappast förr — kan Ronnie bli Sveriges störste fotbollsmålvakt genom tiderna.

Då behöver han inte vara någon "ny Svenne Berka".

Då slår det tom högre med rätt och slätt: Ronnie Hellström. ■